

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Krejsové a soudkyně JUDr. Ireny Paterové a JUDr. Aleny Fintové v právní věci

žalobce:

J. Š., narozený dne [redacted], IČO [redacted]
bytem [redacted], [redacted]
zastoupený advokátem Mgr. Bc. Martinem Kůsem
sídlem Bartolomějská 304/1, 110 00 Praha I – Staré město

proti

žalované:

STARÁ LOUKA, spol. s r. o., IČO 26334046
sídlem Dr. Davida Bechera 1177/26, 360 01 Karlovy Vary
zastoupené advokátem Mgr. Michalem Burešem
sídlem T. G. Masaryka 282/57, 360 01 Karlovy Vary

o zaplacení částky 48 842,40 Kč s příslušenstvím

o odvolání proti rozsudku Okresního soudu v Karlových Varech, č. j. 12 C 73/2017-238,
z 9. 10. 2018

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se potvrzuje.
- II. Žalobce je povinen nahradit žalované náklady odvolacího řízení do tří dnů od právní moci rozhodnutí ve výši 11 359 Kč k rukám advokáta žalované.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem zamítl soud žalobu, ve které se žalobce domáhal po žalované zaplacení částky 48 842,40 Kč s 8,05 % úroku z prodlení od 26. 11. 2016 do zaplacení (výrok I.) a uložil mu povinnost nahradit žalované náklady řízení ve výši 76 375,20 Kč do tří dnů od právní moci

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Mojžíšová.

rozsudku (výrok II.). Zároveň byl žalobce zavázán nahradit České republice – Okresnímu soudu v Karlových Varech náklady řízení ve výši 4 969,50 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok III.). Po provedeném dokazování dospěl soud prvního stupně k závěru, že nárok uplatněný žalobcem není důvodný, neboť žalobci se nepodařilo prokázat vznik jím tvrzené škody, tj. škodní událost během noci ze 7. 11. 2016 na 8. 11. 2016, kterou by bylo možné reparovat. Žalobce neunesl břemeno důkazní a neprokázal jím tvrzený skutek, tj. že ke vzniku škody na jím pronajatých pozemcích o výměře 53 396 m² v označenou dobu došlo. Pozemky vykazovaly známky poškození již před datem 8. 11. 2016 a lze se tak důvodně domnívat, že žalobce ve snaze zachránit marné uplynutí dvacetidenní prekluzivní lhůty pro uplatnění nároku účelově tvrdil vznik celé škody v jím uvedené noci. K takovému rozsahu poškození nemohlo dojít během jedné noci a tuto skutečnost potvrdil i znalec Ing. Václav Koutský. O nákladech řízení bylo rozhodnuto dle zásady úspěchu ve věci.

2. Rozsudek soudu prvního stupně napadl žalobce včasným odvoláním, v němž namítl nesprávnost závěrů soudu prvního stupně. Žalobce nikdy netvrdil, že ke vzniku škody došlo pouze v rámci jedné noci a vzhledem k tomu, že žalobce opakovaně poukazoval na skutečnost, že k masivnímu rozrytí půdy došlo v noci ze dne 7. 11. 2016 na 8. 11. 2016, soud prvního stupně se mylně domníval, že právě v tento den byla rozryta celá žalobcem uváděná plocha. Skutečnost, že datum 8. 11. opakovaně žalobce zmiňoval, neznamená, že by se zbylého nároku vzdal či je neuplatňoval. Žalobce v rámci velmi přísné prekluzivní lhůty škodu notifikoval a posléze i uplatnil u soudu. Škoda mohla být vyvolána i opakujícími se škodnými událostmi a počátek běhu prekluzivní lhůty se odvíjí od objektivně dané okolnosti, již je zaznamenatelné škodlivé působení zvěře na pozemky či porosty. Za uplatnění nároku je možné považovat jakékoliv upozornění odpovědné osoby ze strany poškozeného, že na příslušných pozemcích došlo působením lesní zvěře ke škodě. Je nepodstatné, zda škoda vznikla v rámci jedné noci, neboť je důležité, zda žalobce uplatňuje nárok na náhradu škody, která vznikla v zákonem stanovené prekluzivní lhůtě 20 dní od okamžiku jejího vzniku. Znalec Ing. Václav Koutský potvrdil, že ke vzniku škody došlo maximálně 14 dní před konáním místního šetření. Tedy ze závěrů znalce vyplývá, že ke škodě, kterou žalobce označil a notifikoval, došlo v rámci zákonné prekluzivní lhůty. Soud prvního stupně se rovněž dopustil procesního pochybení, když žalobce řádně nepoučil ve smyslu § 118a odst. 1, 3 o. s. ř., neboť pokud soud dospěl k závěru, že žalobce nedostatečně tvrdil, pak jej měl poučit. Absence poučení dle ustanovení § 118a o. s. ř. představuje vadu řízení, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Pokud účastník nevylicí všechny rozhodné skutečnosti, nastupuje poučovací povinnost soudu. Stěžovatel má právo na spravedlivý proces ve smyslu § 36 odst. 1 Listiny a tohoto práva se žalobci nedostalo. Pokud soud chtěl vycházet z předpokladu, že černá zvěř nemohla rozrýt plochu 5,5 ha za jednu noc, pak měl žalobci přiznat alespoň část jím uplatňovaného nároku v rozsahu poměrného poškození, ke kterému došlo v noci ze dne 7. 11. na 8. 11. 2016. Navrhl, aby rozhodnutí soudu prvního stupně bylo změněno tak, že žalovaná bude k zaplacení vymáhané pohledávky zavázána.
3. Žalovaná se k odvolání žalobce vyjádřila podáním z 27. 11. 2018. Tvrzení žalobce nepovažuje za pravdivé, neboť v notifikačním dopise o vzniku škody z 24. 11. 2016 bylo jednoznačně prohlášeno, že škoda byla způsobena dne 8. 11. 2016 v brzkých ranních hodinách. Zcela shodné vymezení vzniku tvrzené škody obsahuje žalobní návrh a i v protokolu z jednání konaném dne 14. 11. 2017 byla vymezena jako sporná skutečnost, zda došlo dne 8. 11. 2016 v brzkých hodinách ke vzniku škody v tvrzeném rozsahu. Předmětem dokazování bylo zjišťování, zda ke škodě došlo ze dne 7. na 8. 11. 2016. Sám žalobce předmět řízení tímto způsobem vymezil a soud prvního stupně nebyl povinen opětovně dávat žalobci poučení ve smyslu ustanovení § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř., neboť žalobce vymezil vznik škodné události jasně a nezaměnitelně. Navrhl potvrzení rozhodnutí soudu prvního stupně.
4. Odvolací soud přezkoumal rozhodnutí soudu prvního stupně dle ustanovení § 212 o. s. ř. včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, přihlédl k odvolání a poté dospěl k závěru, že odvolání

žalobce není důvodné.

5. Z obsahu spisu odvolací soud zjistil, že žalobou doručenou soudu dne 17. 3. 2017 domáhal se žalobce vydání rozhodnutí, jímž by byla žalovaná zavázána k zaplacení částky 59 223 Kč z titulu náhrady škody, která mu byla způsobena divokými prasaty na jím obhospodařovaných pozemcích. Jednalo se o zatravněné pozemky v nájmu o rozloze 5,3 ha v honitbě Čerták, jejímž uživatelem je žalovaná, která nese dle § 52 zákona o myslivosti objektivní odpovědnost za škodu způsobenou zvěří. Žalobce tvrdil, že škoda byla způsobena v noci ze 7. 11. na 8. 11. 2016, když žalobce dne 7. 11. 2016 prováděl kontrolu pozemků a čerstvé rozrytí neshledal a následující den manželka žalobce s inspektorkou zjistily, že pozemky jsou rozryty. Na základě této skutečnosti bylo sjednáno místní šetření se znalcem, který dne 21. 11. 2016 šetření provedl a stanovil výši škody. Škoda byla notifikována žalovanému dne 24. 11. 2016. V průběhu řízení vzal žalobce žalobu částečně zpět o částku 10 380 Kč v souvislosti s tím, že pacht byl ukončen k 30. 4. 2017, tedy tráva nemohla být dostatečně vrostlá na plnohodnotnou senoseč, ke které dochází v průběhu května.
6. Žalovaná s žalobou nesouhlasila a navrhovala její zamítnutí. V rámci procesní obrany vznesla řadu argumentů. Namítala, že pozemek nebyl dostatečně sklizen, bylo na něm seno, které lákalo prasata, a nebylo nově vláčeno ani oseto, jak tvrdil žalobce, tj. škoda v tomto směru nevznikla. Zásadní námitkou žalované bylo tvrzení, že v lokalitě byl normován stav zvěře 6 kusů, který nikdy nebyl výrazně překročen, a je tak nemožné, aby stádo v tomto počtu způsobilo během jedné noci škodu v tvrzeném rozsahu, tj. na 5,3 ha. Škoda vznikala postupně již v průběhu celého roku 2016 a tuto skutečnost žalovaná v průběhu řízení prokazovala.
7. Mezi účastníky tak bylo sporné, kdy vznikla škoda a v jaké výši.
8. Soud prvního stupně provedl důkazy, vyslechl řadu svědků a po provedeném dokazování dospěl k závěru, že nárok uplatněný žalobcem není důvodný.
9. Závěr soudu prvního stupně, že žalobce nesl důkazní břemeno k prokázání jím tvrzené škody, je správný a odvolací soud se s tímto závěrem zcela ztotožnil. Přisvědčit je třeba i závěru, že vznikem škody ve smyslu § 55 odst. 1 písm. a) zákona č. 449/2001 Sb. o myslivosti se míní škodná událost, tedy každé jednotlivé škodlivé působení zvěře na zemědělské pozemky, plodiny a zemědělské porosty, od níž počíná běžet prekluzivní lhůta k uplatnění nároku u uživatele honitby. Je-li rozsah škody zřejmý, činí prekluzivní lhůta 20 dní od téhož okamžiku. Žalobce sám jako škodní událost označil rozrytí pozemků zvěří v noci ze 7. 11. 2016 až 8. 11. 2016. Uvedená data jsou obsažena nejen v žalobě, nýbrž i v notifikačním dopisu z 24. 11. 2016, jímž byla vůči žalované uplatněna škoda způsobená v uvedené dny. Svá tvrzení žalobce v průběhu řízení u soudu prvního stupně zásadně nezměnil, pouze v závěru řízení uváděl, že pokud by snad soud shledal, že škoda nevznikla, tak jak žalobce tvrdil, necht' soud posoudí vznik škody až do uskutečnění notifikačního oznámení. Škoda za období od 7. 11. do 24. 11. notifikována nebyla, naopak bylo jednoznačně sděleno, že žalobce uplatňuje náhradu škody ze škodlivého působení zvěře ze dne 7. 11. 2016 na 8. 11. 2016. Soudu je z jeho činnosti známo, že v obdobných sporech je standartní opakovaná notifikace škody při každém jednotlivém škodlivém působení zvěře. Lhůta pro uplatnění náhrady škody je stanovena velmi přísně, jedná se o lhůtu prekluzivní a i z této zákonné úpravy lze dovodit nutnost notifikace ke každé škodné události. V zásadě lze tak konstatovat, že byla uplatněna a požadována náhrada škody ze škodné události ze 7. 11. na 8. 11. 2016, a k jednoznačné a výslovné změně žalobních tvrzení nedošlo ani poté, co znalec uvedl, že škoda žalobcem požadovaná a uplatněná (dne 7. 11. – 8. 11.) s ohledem na početnost stáda v dané lokalitě nemohla vzniknout. Argumentace žalobce v odvolání v tomto směru tak neobstojí.
10. V řízení bylo zcela nepochybně prokázáno, že ke vzniku škody docházelo v průběhu celého roku 2016, když řada svědků potvrdila tuto procesní obranu žalované. V tomto smyslu je tak úvaha soudu prvního stupně, že žalobce ve snaze zabránit marné uplynutí 20ti denní prekluzivní lhůty pro uplatnění nároku účelově označil vznik celé škody v jím uvedené noci, namíste.

11. Odvolateli nelze přisvědčit v jeho argumentaci, že soud prvního stupně nesplnil, respektive ne zcela dostatečně splnil svoji poučovací povinnost. Žalobce byl o své povinnosti důkazní k prokázání tvrzení o vzniku škody poučen dokonce písemně (č. l. 153), kdy byl poučen o tom, že nese břemeno důkazní k prokázání svého tvrzení o vzniku škody a byl poučen i o následcích neunesení tohoto důkazního břemene. Pokud žalobce v průběhu řízení nepožádal o změnu žaloby, pokud jde o jeho tvrzení o vzniku škodné události a nezměnil ani svá tvrzení tak, jak učinil v odvolání, kdy připouštěl, že lze rozhodnout jen o části nároku za období noci ze 7. 11. na 8. 11., nebylo namístě ho v tomto směru poučovat. Toto poučení by se týkalo toho, co má žalobce tvrdit, aby byl ve věci úspěšný, tedy jak má svůj nárok uplatnit, a takové poučení ze strany soudu není namístě. Požadavek na částečné plnění uplatněný v odvolacím řízení je novotou nepřipustnou.
12. Z důvodů shora uvedených odvolací soud rozhodnutí soudu prvního stupně dle ustanovení § 219 jako věcně správné potvrdil včetně rozhodnutí o náhradě nákladů řízení, jejichž výše byla správně stanovena.
13. Rozhodnutí o nákladech odvolacího řízení má svoji oporu v ustanovení § 224 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s ustanovením § 142 odst. 1 o. s. ř. Žalobce byl v odvolacím řízení úspěšný, proto má právo na náhradu nákladů tohoto řízení. Náklady odvolacího řízení sestávají z odměny advokáta za dva úkony právní služby ve výši 3 500 Kč za úkon, dva režijní paušály po 300 Kč, z náhrady za ztrátu času 400 Kč a z jízdného z Karlových Varů do Plzně a zpět ve výši 1 388 Kč, včetně daně z přidané hodnoty činí náklady řízení 11 359 Kč. S ohledem na ustanovení § 149 odst. 1 o. s. ř. bylo žalobci uloženo nahradit tyto náklady k rukám advokáta žalované.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není přípustný další opravný prostředek.

Plzeň 27. února 2019

JUDr. Zuzana Krejsová v. r.
předsedkyně senátu